

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχοῦν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπνευστίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . . . ἄρ. 3,— Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἑξαμηνίως . . . . . 4,50 Ἑξαμηνίως > > 5,50 Τριμηνίως . . . . . 2,50 Τριμηνίως > > 3,— Ἀι συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστην μηνός		ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ <hr/> ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878 <hr/> ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικὸς λελ. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25). <hr/> ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐβρισιῶν ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον
Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος	Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1910	Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 27	

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συρέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Τιάρκος, δραπέτευσας τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Δύκειου, ἔβην ἐπὶ τριεὶς ἡμέρας κλεισμένος ὡς ὑπόροφος τοῦ Ναπολέοντος, προσπαθεῖ νὰ εἴσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ κηδεμόνου του, συνταγματάρχου Λουδοβίκου Κορμά.

Περιπλανηθὴς ὅλον τὸ πρωί, καὶ μόλις τὸ μεσημέρι κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἔδρην τῆς Γραφῆς Μπατελιερ καὶ νὰ σταθῇ πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχον ὑποδείξῃ ὡς κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου.

Ἐκτόπησε τὸ κουδούνι μίαν φοράν, δύο φορές, τρεῖς, δέκα. . . ἀλλ' ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἐξηκολούθουν νὰ μένουσιν ἐπιμόνως κλειστά. Μία γειτόνισσα ἐπιτέλους, ἡ ὅποια ἀπὸ τὸ κατῴρθαι τῆς θύρας τῆς παρεκολούθει τὰ κινήματα τοῦ Τιάρκου, ἐπενεῖθη.

— Μικρὴ μου φίλε, τῷ εἶπεν, ἄδικα κτυπᾷς γιατί δὲν θὰ σοῦ ανοίξουν ποτέ. . . Ὁ συνταγματάρχης Κορμάς καὶ ἡ γυναῖκά του λείπουν.

— Μὰ δὲν ἐγύρισαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Μάλιστα, ἐγύρισαν, ὑπέλαβεν ἡ γειτόνισσα, ἀλλὰ ξανάφυγον πρὸ τριῶν ἡμερῶν γιὰ τὴν Ὁλλανδία.

— Ἀ! ἔλαμεν ὁ Τιάρκος τὸν ὅποιον ἐκεραυνοβόλησεν αὐτὴ ἡ εἰδησις.

— Ἐ, μὰ βλέπετε, παιδί μου, προσέθεσεν ἡ γειτόνισσα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ὅταν εἶνε κανένας συνταγματάρχης, δὲ βρίσκειται συχνὰ ἀπὸ σπῆτι του.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἐπιθύ-

ρῖσεν ὁ Τιάρκος καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἀπεγνωσέως πρὸς τὴν ἐρημον οἰκίαν, ἀπεμακρύνθη βραδέως. Ὅλα λοιπὸν τὰ ὠραῖά του σχέδια καταστρέφοντο διαμιᾶς. Ὁ προστάτης του ἔλειπε. Τί θάπεγινοτο; Ἐξάρνα ἐσταμάτησε. Τοῦ ἦλθε μία ἰδέα. Ἄν ἐπήγαυε νὰ εὕρῃ τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν; Μήπως ἡ ἀγαθὴ στρατηγ-

χίνα δὲν τῷ εἶχε δαίξῃ τὴσιν συμπαθειαν, τὴσιν καλωσύνην, τότε ποῦ τὸν ἐγνώρισεν εἰς τὸ Μπρασουναῦ; Ἐφθανα νὰ πῆ αὐτὴ ἕνα λόγον εἰς τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ ἀμέσως ὁ στρατάρχης Λεφέμπρ θὰ τὸν ἐδέχετο εἰς τὸν στρατὸν του. — Ἀδύνατο νὰ μὴ μοῦ κάμῃ τὴ χάρι! συγπεράνανε ὁ Τιάρκος. Καὶ ἐσκέπη νὰ ζητήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς στραταρχίνας. Δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἦτο γνωστοτάτη εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ πρῶτος τῶντι διαβάτης, τὸν ὅποιον ἠρώτησε, τῷ εἶπεν ὅτι τὸ μέγαρον Λεφέμπρ εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Ἐπρέξεν ἀμέσως μὲ μεγάλην χάραν καὶ ἐκτόπησε τὸ βαρὺ ῥόμπρον τῆς θύρας. Μεγαλοπρεπῆς θυρωρὸς τῷ ἠνοιξε καὶ κατεδέχθη νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ὅτι ὁ μὲν στρατάρχης εὕρισκετο ἀκόμη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ Τυρόλον, ἡ δὲ κυρία δούκισσα διέμενε τώρα εἰς τὸ Κορμπῶλ, εἰς τὸν πύργον τῆς. Μετὰ τοῦτο, ὁ χρυσοστόλιτος ὑπηρέτης ἔκλεισε τὴν βασιαν θύραν τοῦ μεγάρου, καὶ ὁ δυστυχὴς Τιάρκος εὕρεθη πάλιν εἰς τὸν δρόμον. Ἄ, ἦτο πολὺ, ἡτο πάρα πολὺ. Καὶ χερίς νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχεν, ὁ μικρὸς μαθητὴς ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μεγάρου καὶ ἀνελόθη εἰς δάκρυα. Μόνος, ἐρημος, ἀγνωστος μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον Παρίσι, διωκόμενος ἴσως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς ὁποίους θὰ ἐ-

«Ἄδικα κτυπᾷς, τοῦ εἶπεν ἡ γειτόνισσα. . .» (Σελ. 221 στ. α'.)

επαπέλυσεν έναντίον του δραπέτου ο λυκαίρχης, δεν είχε πλέον να κάμνη άλλο, παρά να επιστρέψῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸ Λύκειον.

Ἦτο προφανὲς τὸ φρονιμώτερον. Ἀλλὰ σπανίως οἱ μικροὶ δραπέται μαθηταὶ κάμνουν τὰ φρονιμώτερα... Ἀλλως τε ὁ Τίαρκος εἶχε καὶ σπουδαίους λόγους νὰ μὴ ἐπιθυμῇ νὰ ἐπανιδῆ γρήγορα τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς συμμαθητὰς του. Τί τιμωρίαί καὶ τί περιπτώγματα τὸν ἀπερίμεναν!... Διὰ τοῦτο ἐσηκώθη, ἔ-

«Φτωγιά εἶνε ἡ σούπα μας, ἀλλὰ μακάρι νῆχαμε κάθε μέρα...» (Σελ. 216, στ. γ')

στρεψε τὰ νῦτα πρὸς τὸ Λύκειον καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ πρὸς ἄγνωστον τέρας, ἀποφασισμένος νὰ διατηρήσῃ ἕως δὴ ποτε τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν ἑποῖαν μετὸς τῶν βράσων εἶχε κατακτήσει.

Κάθε στιγμὴν καὶ νέος φόβος τὸν ἔκαμνε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του. Τὰ ἐλαστικά βλέμματα τῶν ἀστυφυλάκων τὸν ἐτρόμαζαν καὶ εἰς τὸν θόρυβον τοῦ δρόμου ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τὰς κραυγὰς: Πιάστε τον! Πιάστε τον!...

Διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παραίτησιν, ὁ μικρὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου ἡ στολή του ἐκίνηε τὴν προσοχὴν ὄλων καὶ ἔκαμνε τοὺς ἀγαθούς αστούς, ποὺ τὸν ἐβλεπαν διερχόμενον, νὰ λέγουν ἑκπληκτοί:

— Πῶς; ἀπὸ τῶρα ἔχουν διακοπὰς οἱ μαθηταί;

«Ὡ τί μεγάλον ποῦ ἦτο τὸ Παρίσι! Ὁ Τίαρκος ἐπήγγαιεν, ἐπήγγαιεν, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ ἐξοχήν!... Ὁρας ὀλοκλήρους ἐπεισιπᾶττες, δίστροφους δρόμους, βουλεβάρτα, λεωφόρους, χωρὶς νὰ καταρθώσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦτο ἐξηνητλημένος ἀπὸ τὴν καθόρασιν καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, καὶ δὲν εἶχε φάγη τίποτε μετὰ τὴν σούπαν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων χωροφυλάκων.

Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ, ἔβασε τέλος πάντων εἰς μίαν συναίαν, ὅπου ἤρχισε κάπως νὰ ἡσυχάζῃ. Δὲν ἦτο καθυπερ-

ἐξοχή, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καὶ πόλις. Αἱ οἰκίαι ἐγίνοντο χαμηλότεραι καὶ ἀραιότεραι, ὁ δρόμος ἐφαίνετο νὰ τελειώῃ καὶ τὰ χωράφια ἦσαν κοντά. Ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ὁ Τίαρκος θὰ εὕρισκετο εἰς πλήρη ἐξοχήν. Κ' ἐκεῖ-πέρα πλέον, μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τὸν ἀνοικτὸν οὐρανὸν καὶ πλησίον τῶν δένδρων, τῶν φίλων του, ὁ Τίαρκος θὰ ἦτο εἰς τὸ σπιτί του, ὁ Τίαρκος δὲν θὰ ἐφοβέτο τίποτε!...

Ἐν τούτοις ἐνόησε γρήγορα. Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἐπεριπατοῦσε τώρα ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλῶν τοίχων, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν βέβαια σπιτία, διότι δὲν εἶχον καθόλου παράθυρα. Καὶ ὁ δρόμος ἐχωρίζετο εἰς πολυάριθμα μονοπάτια, τὰ ὅποια ἐπροχώρουν ἐλικοειδῶς ἀνάμεσα ἀπὸ μικροὺς λευκοὺς λοφίσκους καὶ σωροὺς μεγάλους πέτρων.

Πρὸς ἐπιμετρον τοῦ κακοῦ ἤρχισε νὰ βρέξῃ, ραγδαίως, ὁ δὲ Τίαρκος δὲν ἤξευρε πλέον πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν λαβύρινθον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἔμπειαν. Καὶ ἤτοιμάζετο νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, ὅταν, ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ λυκόφωτος, εἶδε μακρόθεν κάτι ποῦ ὅμοιαζε μετὰ σπήλαιον, ἡ θύρα τοῦ ὀποίου ἦτο ἀνοικτή. Ἐσπευσε νὰ εἰσελθῇ, διὰ νὰ στεγασθῇ μίαν στιγμὴν. Δὲν ἐγνώριζε τὰ παριστὰ πρόγματα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ

ὅτι, ἀφοῦ εἰσεσχίσεν ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, εἶχε φθάσῃ εἰς τὰ καμίνια. Τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο παρά ἀβεβαστοκάμινος τῶν ἀμερικανικῶν λεγομένων λατομείων.

Εἰς τὰ λατομεῖα αὐτὰ ἐμαζεύοντο τότε ὅλοι οἱ ἀλιθταί, οἱ ἄστεγοι, οἱ λωποδύται καὶ οἱ κακοῦργοι τῆς πρωτευούσης.

Ἐν τούτοις τὸ «σπήλαιον» ὅπου εἶχεν

«Μεγαλοπρεπὴς θυρωρὸς τῷ ἦνοιξε...» (Σελ. 224 στ. γ')

εἰσελθῇ ὁ Τίαρκος, ἦτο κενόν. Ἐφήλαρ-ησε τὸ ἔδαφος μετὰ τὰς γαστράς του καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν εὗρε παχὺ στρώμα ἀπὸ ἄχρουν. Εἰς τοὺς τοίχους ἦσαν ἐργαλεῖα καὶ ἐνδύματα ἐργατῶν.

Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἦτο ὄλιως ἐξηνητλημένος, τὰ πόδια του ἔκλαιαν, τὸ μυαλό του ἦτο σταματισμένον, δὲν εἶχε πλέον παρά μίαν σκέψιν: νὰ πλαγιάσῃ. Εὐτυχῆς διὰ τὴν ἀνέλπιστον στέγην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἐφαίνετο ἔξω, ἔπεσον ἐπὶ τοῦ ἄχρου ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο εἰς τὰ κουρασμένα μέλη του μαλθακώτερον καὶ ἀπὸ τὰς κλῖνας τοῦ Λυκείου, καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Πόσῃ ὄραν διήρκεσαν αὐτοὺς ὁ ὕπνος; Ὁ Τίαρκος δὲν τὸ ἤξευρεν. Ἀφηνίσθη μόνον ἀπὸ θόρυβον συνομιλιῶν καὶ ἀπὸ λάμπην φανῶν, τοὺς ὁποίους πέντε-ἕξ ἄνθρωποι, μετὰ ἀκαισίας μαρφάς, διήθουνον κατ' ἐπάνω του. Μ' ἐν πῆδημα τὸ παιδίον εὐρέθη ἐρθρον, ἀλλ' οἱ περικυκλῶντες αὐτὸ ἄνθρωποι δὲν ἐφάνησαν ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἀφύπνισίν του καὶ ἐξήκολούθησαν τὴν συνομιλίαν τῶν ὡς νὰ μὴν ἦτο ἐκεῖ.

— Σὰς λέγω πῶς μὰς ἄκουσε! ἐβαίονεν ἕνας πελώριος ρακενδύτης, μετὰ μακρὰν ἀκτένιστην γενειάδα.

— Ὁχι, ὄχι, γιατί κοιμοῦνταν! ἀντεῖπεν ἕνας ἄλλος νεώτατος, πελιθὸς καὶ ἰσχνός.

— Μπᾶ! εἶσι τὼκανε! ἀπήντησε τρίτος.

Ἐνας ὑψηλὸς ἄνδρας, πλέον καλοφορεμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπενέθη τότε καὶ μ' ἐπιτακτικὸν ὕφος ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὴν ὀμήγυριν.

— Ἦσυχία, εἶπε· αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ἄμεσως.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ὁ Τίαρκος, νυσταγμένος ἀκόμη, ἐκτύπησε μετὰ τρόμου τοὺς ἀκαισίους ἄνθρωπους ποὺ τὸν περιεστοίχιζαν. Ὁπωσδήποτε προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρουσίαν του.

— Δὲν ἤξευρα, εἶπε μετὰ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, ὅτι τὸ σπήλαιον αὐτὸ κατοικεῖται. Κ' ἐπειδὴ ἔδρασε πολὺ, καὶ ἦμουν κουρασμένος, μπῆκα μέσα καὶ μετὰ πῆρε ὁ ὕπνος. Βλέπω ὁμῶς ὅτι σὰς ἐνοχλῶ. Με συγχωρεῖτε... φεύγω...

Καὶ ἔκαμνε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ὁ γενειοφόρος γίγας τὸν ἤρπασε βαναύσως

ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀμίλου.

— Ἔτσι ἔ, εἶπε καγχάζων νομίζεις πῶς θὰ ἀφίσωμε νὰ φύγῃς τόσο εὐκόλα;

— Μὰ... δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἔκαμα κανένα κακὸ ποῦ ἦλθα ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Τίαρκος.

Κάποιος ἄλλος τότε τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ αὐτί καὶ εἶπε:

— Ὅριστε ὁ κύριος, ποῦ νομίζεις πῶς μπορεῖ νὰ ἔρχεται νὰκούσῃ τὰ μυστικά τῶν ἀνθρώπων, στὰ ξένα σπιτία, καὶ ἔπειτα νὰ φεύγῃ ἡσυχα-ἡσυχα, γιὰ νὰ τοὺς καταγγείλῃ στὸν πλησιέστερο ἀστυνομικὸ σταθμὸ. Ὁχι, νὰ σὲ χαρῶ, μπερμπέκο μου! Εἶσαι μαζί μας, θὰ μείνῃς μαζί μας!

Μετὰ ταῦτα ὁ κακοῦργος ἐστερέωσε τὴν στανδέλιαν θύραν τοῦ σπηλαίου μ' ἕνα χονδρὸν ξύλον ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς ἀμπάρα, καὶ ἀπέστρεψε λέγων:

— Ἔτσι! τώρα μποροῦμε νὰ μιλήσωμε ἡσυχα.

Ὡς νὰ ἐπερίμεναν αὐτὸ τὸ σύνθημα διὰ νὰ ἰσχύσουν τὴν ἐσπερίδα τῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ σπηλαίου ἤγαψαν μεγάλην πυρὰν διὰ νὰ στεγνώσουν τὰ ἐνδύματά τῶν, ἔβγαλαν ἀπὸ διαφόρους κρύπτας τροφίμα καὶ φιάλας οἴνου καὶ ρακῆς, καὶ ἤρχισαν νὰ πίνουν καπνίζοντες τὰς πίπας τῶν.

Ἀφοῦ ἡ φιάλη τῆς ρακῆς ἐκυκλοφόρησεν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἀκίβως ὁ ὅποιος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας καὶ ἀκόμητο εἰς τὸ μέσον ἐπὶ ἀναποδογυρισμένον κιβώτιον, ἐστράφη πρὸς τὸν Τίαρκον, ἀκίνητον εἰς μίαν ἄκρην, καὶ τῷ εἶπε μᾶλλον φαιδρῶς.

— Κύριε μαθητὰ τοῦ Λυκείου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, γιὰ κόπιασε τώρα καὶ πὲς μας τί ἐγύρευες, νύκτα ὄρα, μέσα σ' ἕνα καμίνι τῆς Μπελβίλλ, σὲ μέτρος δηλαδὴ ποῦ δὲν τὸ πολυσυγχάζουν οὐτε μαθηταί, οὐτε πολῖται, οὐτε ἀστυφύλακες ἀκόμα!...

Ὁ Τίαρκος ἐδίστασεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀπεφάσισε νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν. Διηγήθη λοιπὸν ὅτι ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ Λύκειον διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν κηδεμόνα του Κορμᾶν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἔλειπεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ ἀφοῦ ἐπλανήθη ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Παρίσι, κατέληξε τὸ βράδυ εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ εἰσέβῃ τί εἶνε.

Τὴν διήγησιν τοῦ Τίαρκου ὁ ἀρχηγὸς ἤκουεν εὐμένως ἐπινεύων· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ γίγας μετὰ τὴν γενειάδα ἐκτύπησε διὰ τοῦ γρόνθου ἕνα κιβώτιον καὶ ἀνέκραξε:

— Λαμπρά! καὶ αὐριο, σὰ νὰ λέμε, ὅταν ἡ ἀφεντιά του θὰ γυρίσῃ στὸ σκολεῖο, γιὰ νὰ τὸν συχωρέσουν, θὰ διηγηθῇ ὅλα ὅσα ἄκουσε ἐδῶ προηγήτερα!... Μὰ ἐγὼ δὲν ἄκουσα τίποτε ἀπο-

λύτως! διεμαρτυρήθη ἐντόνωος Ὁ Τίαρκος.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγὼ; εἶπεν ὁ πελιθὸς ἐρθηός, ὁ ὀπιός, παρά τὴν ἀκαισίαν του μαρφήν, προδίδουσαν τὸν πρῶτον κακοῦργον, ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Τίαρκον.

— Ὁχι δά! ἐβρυχήθησαν οἱ ἄλλοι· δὲν εἶνε δυνατόν!... Ἄν τὸν ἀφίσωμε αὐτὸν τὸν κατάσκοπο νὰ φύγῃ, αὐριο βράδυ θὰ κοιμηθῶμε ὅλοι στὸ φρέσκο! (Ἐπεται συνέχεται)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΑΤΕ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥΝΙΟΣ! Ἦλθεν ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς μῆνας, ὁ μῆνας τῆς αγωνίας, τῆς μελέτης, τῶν ἐξετάσεων!... Ὁ ἀσκησαστε καὶ σὲς τὸν Σπαιρὸν σας, καὶ θὰ νὰ βῆτε τὸν μικρὸν Γολγοθᾶν σας, καὶ θὰ ὑποστήτε τὸ μικρὸν σας Μαρτύριον,

— διὰ νὰ ἰδῆτε ἔπειτα τὴν χαρὰν, τὴν ἀνάστασιν, τὸν προδιδασμὸν, τὸ βραβεῖον, τὸ ἄριστον... Τώρα εἶνε ποῦ ταιριάζει περισσότερον παρά ποτε, νὰ ἐνθυμηθῆ κανεὶς τὸ ἀρχαῖον ρητόν: Τὰ καλὰ κίβως κτάνονται. Ὁ ἀσκησαστε καὶ θὰ κερδίσετε μίαν τάξιν· θὰ κάμνετε τὸ χρέος σας καὶ θὰ σὰς δώσουν τὸν καλὸν βαθμὸν.

Λοιπὸν μελετᾶτε! Μὲ θάρρος μετὰ ἀγάπην, μετὰ εὐκρινεῖαν, μετὰ πεποιθήσιν. Δὲν πειράζει ἂν θὰ κλεισθῆτε ὀλίγας ἡμέρας, ἂν θὰ κιντρινίσετε ὅπως τὰ φυτὰ τῆς γάστρας ποῦ τᾶφινουν εἰς τὸ δωμάτιον, ἂν θὰ δουρατίσετε, ἂν θὰ κουρασθῆτε. Ὀλίγος ἀέρας ἔπειτα, μαζί με τὴν χαρὰν, καὶ ὅλα αὐτὰ περνοῦν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μελετήσετε τώρα καλά, ὄχι μόνον διὰ νὰ κάμνετε ἐξετάσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μάθετε. Ὁ καλὸς μαθητὴς βέβαια μελετᾷ καὶ μονθάνει ὅλον τὸν χρόνον. Δὲν περιμένει τὰ πάντα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων. Ναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ, ὅταν εἶνε εὐκαιρὸς, ἀφελῆ πολὺ. Διότι μετὰ τὴν ἐπανάληψιν σὰς ἐνωπῶναι καλά ὅσα ἐμάθατε καὶ σὰς τὰ κάμνετε κτῆμα εἰς αἰεὶ, διαρκές, αἰώνιον...

Μὲ εὐκρινεῖαν λοιπὸν νὰ μελετᾶτε. Καὶ ὄχι ὅπως ἕνας μαθητὴς ποῦ ἐγνώρισα ἄλλοτε, ὁ ὀπιός... ἔξουρτε τί ἔκαμνε; Ἐποφελᾶτο αὐτὰς τὰς ἡμέρας διὰ νὰ κάθεται νὰ φιλογράφῃ — μα τί φιλογραφία, ὁ ἀθεόφοβος! — τὰ κυριώτερα μαθήματα ἐπάνω εἰς δύο του μανικέτια! Ὁ θὰ ἐφοροῦσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ κάθε τὸσον θὰ τὰ ἐσυμβουλεύετο. Κανεὶς,

ἔλεγε, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ, ἂν τὸν ἐβλεπε προσηλωμένον εἰς τὰ μανικέτια του, τὰ ὅποια μακρόθεν θὰ ἐφαίνοντο χρωματιστά, ριγέ... Ὁ ἀσκησαστε νὰ πλησιάσῃ πάρα πολὺ, διὰ νὰ ἰδῆ ὅτι αἱ ρίγες ἐκεῖνες ἦσαν γράμματα. Καὶ εἶσι ἠλιπίε... τί ἀνόητος, μὰ τί ἀνόητος! Ἦσον καιρὸν καὶ τὸσον κόπον ποῦ ἔκαμε διὰ νὰ φιλογράφῃ, δὲν ἐμελετοῦσε καλλίτερα, ὁ εὐλογημένος; Ὁ θὰ ἦτο πολὺ ἀσφαλέστερος. Διότι νὰ τί ἔπαθε: τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, μετὰ τὴν ζέστην, μετὰ τὸν ἰδρῶτα τῆς αγωνίας, τὰ μανικέτια του ἐμουςκέυθησαν καὶ ἐμουςτρουρώθησαν. Καὶ ὁ ἀνόητος δὲν ἠμποροῦσε νὰ βγάλῃ λέξιν!

Αὐτὸ διὰ νὰ γελᾶσθε. Ὁ θὰ σὰς πῶ τώρα καὶ κάτι ἄλλο πλέον τραγικόν. Ἦνας μαθητὴς, μίαν φορὰν, ἐπειδὴ δὲν ἐπροβιδάσθη, ἔκαμε... τί, ἂν τὸ βρῆτε; Μὰ στοιχηματικῶς, ὅτι δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ! Ἦδουκτόνησε, ἀγαπητοί μου! Αὐτὸς πῶς ἦταν καὶ ἂν ἦταν ἀνόητος! Φαντασθῆτε! Ὡς νὰ ἐχάθη ὁ κόσμος, ὡς νὰ μὴν εἶχε καιρὸν νὰ προβιδασθῆ τοῦ χρόνου, ἢ τὸν ἄλλον χρόνον, αὐτὸς, δεκατεσσάρων ἐτῶν παιδί, ὅταν εἶχεν ἀκόμη ἐμπρὸς του ὀλοκλήρον ζωήν... Ὁσὼ τὸ συλλογίζομαι!... Ἄνθρωποι εἴμεθα, εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀποτύχομεν κάποτε, εἴτε ἀπὸ λάθος μας, εἴτε καὶ ἀπὸ σύμπτωσιν ἀκόμη. Ἀλλοίμονον ἂν ἦτο νὰ ὑποτιμοῦμεν κάθε φορὰν ποῦ ἀποτυγχάνομεν! Ποτὲ ἡ ἀποτυχία δὲν πρέπει νὰ απογοητεύῃ: ἀπλῶς νὰ φιλοτιμῆ. Καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἡ λογικὴ φιλοτιμία, πάντα ὑπάρχει καιρὸς καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Μελετᾶτε λοιπὸν, ὅπως σὰς εἶπα, καὶ μακρὰν ἀπὸ κάθε εἶδους ἀνοησίαν... Μὲ ἔλην μου τὴν καρδίαν σὰς εὐχομαι τώρα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σας, καὶ Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Ἐτοιμοθάνατος γεωργὸς τὰ δύο παιδιὰ του, Πωθόντας νὰν τὰ μάθῃ νὰ δουλεύουν, τὰ ἐκάλεσε εἰς κλινὴν τοῦ θανάτου. Κ' εἶσι τὰ χεῖλη του τὰ φηρέ του τὰ ὀρμιζέουσι: «— Παιδάκια μου, τὰ μάτια μου ἐγὼ κλείνω! Μὰ θησαυρὸν... τὸ ἀμπέλι σὰς ἀφίνω, Πωθ, ἂν σκάψετε καλά καὶ ἀγαπημένα, θὲ νὰν τὸν βρῆτε...» Καὶ μετὰ τὴν εὐχή του, τὸ λόγο πρὶν τελευτήσῃ, πέταξε ἡ ψυχὴ του.

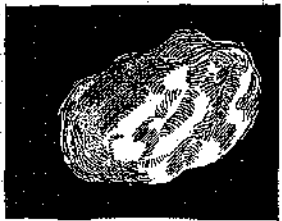
Καὶ τὰ παιδιὰ θαρράντας, πῶς θὰ βροῦνε Πωθὸς ἔβρει πόσον χρῆμα μετὰ τὸ ἀμπέλι, Σκάθουσε ἡμέρα νύκτα, ὅσο μποροῦσε, χωρὶς γιὰ κόπον καὶ ὄνειρον νὰν τοὺς μέλῃ. Καὶ χρέματα δὲν ἦσαν, μὰ σαφόλια. Τόσα ἔκαμε τὸ ἀμπέλι τὸ σκαμμένο, Πωθ ἐκούλησαν, θαρρᾶ, κοφίνα χίλια! Τοῦ κόπου θησαυρὸν τοὺς τιμωμένο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Εάν ερωτήσετε ένα αδαμαντοπώλην τι είναι αδάμας, θα σάς αποκρίθῃ: «Πολύτιμος λίθος.» Εάν ερωτήσετε τὸ ἴδιον ένα χημικόν, θὰ σάς εἰπῇ: «Ἄνθραξ.» Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ἄνθραξ; Ὁ ἄνθραξ εἶνε ἀπλοῦν σῶμα...

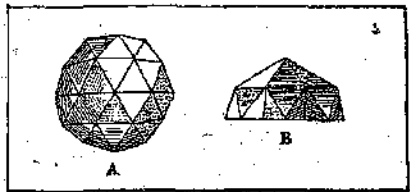

Ἄδαμας ἀκατέργαστος.

πὼν, τὸ διαμάντι καὶ τὸ κάρβουνον εἶνε... ἀδελφία; Ναι, βέβαια. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὁ αδάμας εἶνε ἄνθραξ καθαρὸς καὶ κρυσταλλωμένος. Ἐχει τελείαν διαφάνειαν καὶ σκληρότητα ἀπαράμιλλον.

Ὁ αδάμας εἶνε τὸ σκληρότερον γνωστὸν σῶμα· χαράσσει ἅλα πᾶλλα, χωρὶς νὰ χαράσσεται ἀπὸ κανέν. Δὲν φθείρεται ποτὲ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ στυλωθῇ παρὰ τριτόμοτος μὲ τὴν ἰδίαν του σκόνην. Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἑλληνικὴ του ἐνομασία αδάμας κτὶ λέγει. Ἐν μόνον κακὸν εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ: νὰ σπάσῃ. Κτυπήσατε δυνατὰ μὲ τὴν σφύραν ἐν' αδάμαντα. Θὰ γίνῃ κομμάτια σὺν γυαλί. Ἡ σκληρότης του δὲν αποκλείει τὸ εὐθραστον.

Συνήθως ὁ-αδάμας εἶνε ἄχρους. Ὑ-

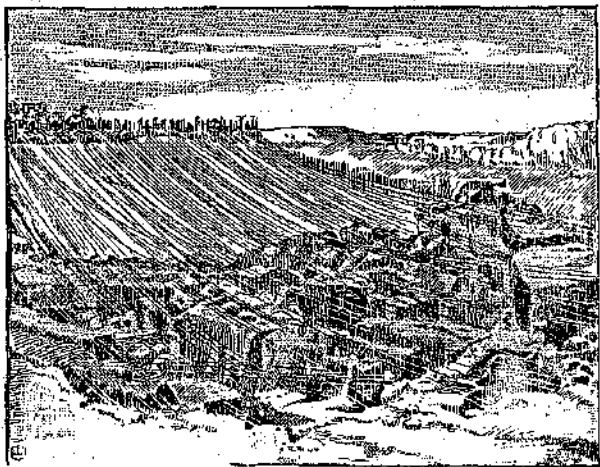

Ἀδάμαντες κατεργασμένοι κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα.

πάρχουν ὁμοίως καὶ μερικοὶ ἐλαφρῶς χρωματισμένοι. Τὸ κυανοῦν χρῶμα εἶνε σπανιώτατον καὶ αὐξάνει πολὺ τὴν ἀξίαν τοῦ λίθου. Οὕτως ὁ κυανοῦς αδάμας τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος, ὁ λεγόμενος Hope Diamond, μολογῶν δὲν ἔχει πολὺ βάρος, ἀξίζει 1,250,000 φράγκα. Ὄταν εἶνε ροδόχρους, ὀνομάζεται «λίθος τῆς ἀγάπης», καὶ δι' αὐτὸ βέβαια εἶνε τόσο σπάνιος. Τὰ ἄλλα χρώματα ὑποδιάζουν τὴν ἀξίαν του. Οὕτως ὁ μαῦρος αδάμας,

ὁ λεγόμενος «κολοράδον», δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν διὰ τὰς κοσμηματοπώλας, χρησιμοποιοῦνται ὁμοίως διὰ τὴν σκληρότητά του εἰς λατομικὰ ἐργαλεῖα καὶ μηχανὰς πρὸς διάτρησιν βράχων. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε εὐμορφον ἓνα πρᾶγμα διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ποῦ εὐρίσκεται ὁ αδάμας; Εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν, ὅπως ὁ ἄνθραξ, ὁ χρυσός, τὰ μέταλλα. Ἐσχηματίσθη, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα κρυσταλλικὰ σώματα, τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἀναστατώσεων καὶ μεταβολῶν τῆς γῆνης σφαίρας. Πῶς; Κανείς δὲν εἰξεύρει! Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τὸν σχηματισμὸν τοῦ αδάμαντος, τὴν φυσικὴν αὐτῆν ἀποκρυστάλλωσιν τοῦ ἄνθρακος.

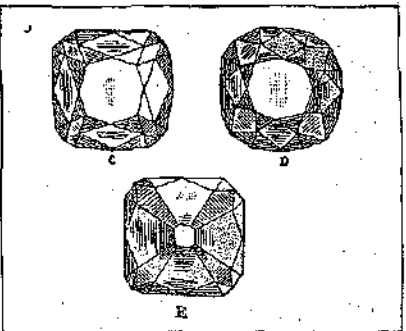
Ἀδαμαντωρυχεῖον εἰς τὸ Κιμπερλέυ, (N. Ἀφρική.)

Ἄλλοτε οἱ Ἰνδοὶ μόνον ἐπρομήθευον τὸν πολύτιμον λίθον. Κάποτε θὰ ἤκούσατε καὶ σεις διὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς Γολκόνδης, τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως τοῦ Ἰνδοστάν. Ἐδοῦ εὐρίσκοντο τὰ κυριώτερα μέταλλα τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο διὰ μεθόδων ὅλων πρωτογενῶν. Διηγούνται ἐξάφνα, ὅτι στρώμα αδαμάντων ἀνεκαλύφθη κάποτε μέσα εἰς βάραθρον βαθύτατον. Τὰ τοιχώματά του ἦσαν τόσο κἄθετα καὶ λεία, ὥστε ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κατέλθῃ ἄνθρωπος. Ἐνας βραχμάνος, διερχόμενος ἀπὸ ἐκεῖ, παρετήρησε σμήνη γυπῶν, οἱ ὅποιοι διέγραφον μεγάλους κύκλους ἀνωθεν τοῦ βάραθρου, ὡς ζητοῦντες λείαν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ρίψῃ εἰς τὸ βάραθρον κομμάτια κρέας ἀλειμμένα μὲ ρητίνην. Οἱ γυπες κατήλθον καὶ τὰ κατεβρόχθισαν. Ὄταν ἀνῆλθον, ἐπιτήδειοι τοξόται τοὺς ἐφόρνευσαν, καὶ εἰς τὰ σπλάγγνα των ἀνεύρον πολλοὺς αδάμαντας, οἱ ὅποιοι εἶχον κολλήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ κρεάτα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λέγουσιν, ἐξηκολούθησε διὰ πολὺν καιρὸν ἡ ἐπιμεταλλεύσις.

Τὰ αδαμαντωρυχεῖα τῶν Ἰνδῶν εἶχον πλέον ἐξαντληθῆ, ὅταν τῷ 1725, ἀνεκαλύφθησαν νέα εἰς τὴν Βραζιλίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνήκει εἰς τὴν Πορτογαλίαν. Ὅλοι οἱ τυχοδιωκταὶ τοῦ κόσμου ἐμαζεύθησαν τότε εἰς τὸ νέον αὐτὸ Ἐλδοράδον. Μετὰ ἓνα καὶ ἕμισυ αἰῶνα ἤρρισε νὰ ἐξαντληθῇ καὶ ἡ Βραζιλία, ὅταν, εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, ὁ υἱὸς ἐνὸς Ὀλλανδοῦ Μπῆερ, παῖζον εἰς τὸ κτήμα τοῦ πατέρα του, ἀνεύρε περιεργὸν λίθον, ὁ ὅποιος ἀνεγνωρίσθη ὡς αδάμας. Νέα εἰσβολὴ τυχοδιωκτῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ὀράγγης, τῆς Νατάλης, τοῦ Ἀκρωτηρίου, καὶ βιαία ἐξωσις τῶν πρώτων κατόχων ἀπὸ τοὺς νεφελύδας κατακτητῆς.

Ὅπως οἱ αδάμαντες τῆς Βραζιλίας ἦσαν κατώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰνδικούς, οὕτω καὶ οἱ τοῦ Ἀκρωτηρίου δὲν ἔχουν τὴν λάμψιν καὶ τὴν διαύγειαν τῶν πρώτων. Εἶνε ὀλίγον ὑποκίτρινοι καὶ μερικοὶ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ σκιάζουσι μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἐξαγωγήν των. Ὅπως ὁ «Μεσημβρινὸς Ἀστήρ», εἰς τὸ γνωστὸν ὀμώνυμον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ «Μεσημβρινὸς Ἀστήρ» θὰ ἐξεθρονίζετο ἀπὸ τὸν περιφημὸν «Κούλλιαν», ἀνευρεθέντα τὴν 26 Ἰανουαρίου 1905 πλησίον τῆς Πρετωρίας, ὁ ὅποιος εἶνε σήμερον ὁ μέγιστος τῶν αδαμάντων τοῦ κόσμου. Ἐχει διαστάσεις αὐγῶν χίνας, ζυγίζει 3,032 καράτια, δηλαδὴ 623 γραμμάρια καὶ ἀξίζει 15 ἕως 20 ἑκατομμύρια. Ἐχαρίσθη τότε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον Ζ', τὸν πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντα.

Τὸ καράτιον, ποῦ ἀκούετε συχνά, εἶνε μόνος βάρους, εἰδικῶς διὰ τὴν ζύγισιν πολύτιμων λίθων καὶ μετάλλων. Παράγεται ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴν λέξιν Κονάρα, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ὄνομα ἐνὸς καρπού, οἱ σπόροι τοῦ ὁποίου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁμοιομορφίας των, ἐχρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ζύγισιν τοῦ χρυσοῦ, ὅπως π.χ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ φαρμακεία κόκκοι σίτου (ἐξ οὗ καὶ ὁ «κόκκος») ὡς μόνος

Ἀδάμαντες κατεργασμένοι κατὰ τὸ νεώτερον σύστημα.

βάρους διὰ τὸ κινῖνον). Τὸ καράτιον εἶνε ἴσον μὲ 205 χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Ἀδάμας βάρους ἐνὸς καρατίου ἀξίζει 250—300 φρ. Ἀλλ' ὑπεράνω αὐτοῦ τοῦ βάρους, ἡ ἀξία του αὐξάνει πολὺ. Ἐν γένει, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀξίαν ἐνὸς λίθου, πολλαπλασιάζομεν τὴν τιμὴν ἐνὸς καρατίου διὰ τοῦ ὅλου βάρους τοῦ λίθου ὑψωμένου εἰς τὸ τετράγωνον. Ἡ ἀξία π.χ. ἐνὸς αδάμαντος βάρους 10 καρατίων, πρὸς 300 φράγκα τὸ καράτιον, εἶνε: 10² × 300 = 3000 δηλαδὴ 10 × 10 = 100 × 300 = 30 χιλιάδες φράγκα. Δὲν πιστεύω νὰ σὰς κακοφαίνεται ποῦ τὸ ἐμάθατε καὶ αὐτὸ!

Ἀλλ' ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ αδαμαν-

τωρυχεῖα μας. Ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ σὰς εἶπα, ἀνεκαλύφθησαν μερικὰ καὶ εἰς τὰ Οὐράλια ἄσθρ, εἰς τὴν Καλιφορλίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τόσο σπουδαῖα. Ἡ φύσις, βλέπετε, δὲν ἐπιεξέτεινε εἰς μεγάλην κλίμακα αὐτὴν τὴν βιομηχανίαν τῆς. Μίαν μόνον φοράν κατεσκευάσεν αδάμαντας, καὶ σχετικῶς ὀλίγους.

Οἱ τρόποι τῆς ἐξαγωγῆς τῶν αδαμάντων εἶνε ἀπλοῦστατοι. Ἄλλοτε τοὺς ἤλιεν ὀνον μόνον εἰς τὰ ποτάμια καὶ εἰς τοὺς ῥυάκας. Δι' ἐνὸς παροχέματος μετέστραφον τὸν ῥοῦν, καὶ κατόπιν ἀνεσκάλευον τὴν κοίτην, ἡ ὁποία ἐξηραίνετο. Αὐτὸ ἦτο τὸ λεγόμενον «ποτάμιον με-

ταλλεῖον». Ἀλλ' ἡ παλαιὰ, ἡ πρωτογενὴς αὐτὴ μέθοδος ἐγκατελείφθη, ἀόστου εἶδαν ὅτι αἱ ἀμμώδεις κοίται δὲν εἶνε τὰ μόνα ἐδάφη ὅπου υπάρχουν αδάμαντες. Σήμερον ἐπικρατεῖ τὸ λεγόμενον «στεγνὸν μεταλλεῖον». Ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς ὅ, τι συμβαίνει μὲ τὸν ἄνθρακα, ἡ ἐπιμεταλλεύσις τῶν αδαμαντοφόρων στρωμάτων γίνεται ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ ὄχι εἰς ὑπογείους στοάς.

Διὰ νὰ ἐνοήσωμεν τὰς λεπτομερείας, ἂς ἐπισκεθῶμεν ἐν τῶν μεταλλείων τῆς Νοτίου Ἀφρικής, παραδείγματος χάριν τὸ αδαμαντωρυχεῖον τῆς Κιμπερλέης. (Ἐπιτετὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

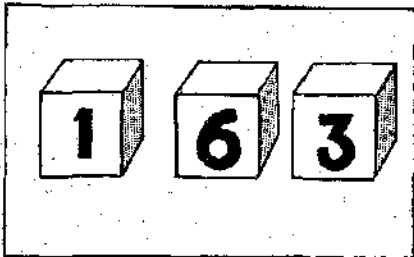
Γάστρα - φιάλη

Ὁ κ.Ι.Λαίτ εἰς τὸ Brain-tree τῆς Ἀγγλίας, ἐφόρνευσε σπόρον φουξίας εἰς μίαν κενὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν εἶχε τρυπήσῃ ὀλίγον ἀπὸ κάτω.

Ὁ σπόρος ἐφόρνωσε καὶ τὸ ὠραῖον φυτὸν ἐπέταξε κλαδίσκους καὶ ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς φιάλης καὶ ἀπὸ τὴν κάτωθεν τρύπαν. Ἰδοῦ τὸς τρόπος διὰ νὰ χρησιμοποιῆ κανεὶς τὲς παλῆδες μπουτλλιῆς, αἱ ὅποιαι, κρεμασμένα, εἰμποροῦν νὰ στολίζουσι θαυμάσια δωμάτια, ταραύσας καὶ βεράντες.

Παίγνιον

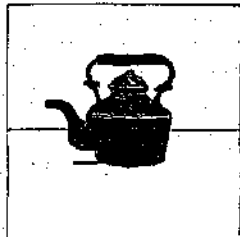

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ κύβοι ἔχουν καθεὶς εἰς τὴν μίαν πλευρὰν ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸν. Ὅπως εἶνε τώρα τοποθετημένοι, σχηματίζουν τὸν ἀριθμὸν 163. Πρόκειται νὰ τοὺς τοποθετήσετε ὅπως θέλετε, διὰ νὰ σχηματίσουν ἓνα ἄλλον ἀριθμὸν, ὁ ὅποιος νὰ εἶνε διαίρετος διὰ τοῦ 7. Σὰς εἰδοποιῶ ὁμοίως, ὅτι χρειάζεται κ' ἐν μικρὸν τέχνασμα.

Ἄθλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-

πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσι. Ἀναλόγως δὲ τὸν ποσοῦ τὸ ὅποτον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρώτον κληρωθῆσομένον δι' ἐν ἑ-τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Μικροσκοπικὸν ἄγγειον

Ἡ μικρὴ αὐτὴ τσαγιέρα κατεσκευάσθη ὑπὸ ἀγγλοῦ τεχνίτου μὲ ἐν ἑμισμα μιστὴς πέννας, σφυρηλατηθὲν καταλλήλως. Ἐπειδὴ ἡ μιστὴ πέννα ἔχει τὸ μέγεθος τῆς ἰδικῆς μας πεντάρας, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τῆς μικροσκοπικότητος τοῦ ἀγγείου καὶ περὶ τῆς ὑπομονῆς τὴν ὁποίαν ἐχρειάσθη ὁ τεχνίτης διὰ νὰ τὸ κατασκευάσῃ τόσο τέλειον.

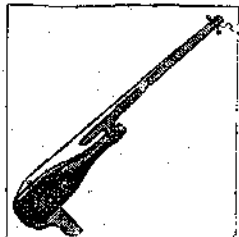
Ἄνδριάς καλὰ ριζωμένος...

Εἰς τὴν Σουηδίαν, ἓνας γλύπτης ἠγόρασεν ἐσχάτως ἐν κτήμα ἀκαλλιέργητον, μέρος τοῦ ὁποίου ἐκαλλιέργησε καὶ τὸ μετέβαλλεν ἤδη εἰς ὠραῖον πάρκον. Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ πάρκου ὑπῆρχεν ὁ κορμὸς μῆος μεγάλης δρυός, τὴν ὁποίαν εἶχε σπάσῃ κάποιος ἀνεμοστρόβιλος. Ὁ γλύπτης δὲν τὸν ἐξεφρίξωσεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν ἐγλύψε καὶ τὸν μετέβαλλεν εἰς ἀδριάντα. Παριστάνει τὸν Γουλιέλμον Οὐάλλας, τὸν

ἐθνικὸν ἥρωα τῆς Σκωτίας. Ἰδοῦ ἀπέναντι ὁ κορμὸς ὅπως ἦτο πρὶν, καὶ ὅπως εἶνε τώρα.

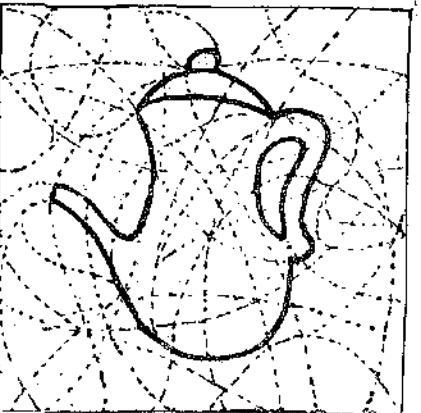
Εὐθύνον ὄργανον

Τὸ ὄργανον αὐτὸ εἶνε μονόχορδον καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μπασοῦνι ξύλινον δεμένον εἰς τὸν λαίμνον μίαν κεντῆς φιάλης. Ἐν ἄλλο

ξύλακι εἶνε προσηρμοσμένον εἰς τὸ σῆμα τῆς φιάλης διὰ σιδηρᾶς στεφάνης, καὶ αὐτὸ ὑποβάσκει τὴν χορδὴν. Τὸ δὲ ἄλλο ξύλον, τοῦ βλέπετε κάτω, χρησιμεύει διὰ νὰ κρατῆται ἡ φιάλη μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ παίκτη. Λέγουσιν ὅτι τὸ ὄργανον αὐτὸ ἀναβίδει ἤχους θαυμαστούς.

Δύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 25 φυλλαδίου

Ἰδοῦ ποῖα γραμμὰί πρέπει νὰ μαυρισθοῦν διὰ νὰ φανῇ καθαρά τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ὁ ζωγράφος εἶχε κρύψῃ εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῶν γραμμῶν.

Ίδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ 2. — ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ

Ἡ γυναίκα τοῦ παρὰ περιμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀνδρὸς τῆς. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔρχεσαι νὰ εἶχε γυρίσει. Πού εἶνε τώρα; Μ' αὐτὸν τὸν δυνατὸν ἀέρα φθάνει νὰ μὴ τοὺς συνέβη τίποτε. Ἡ βάρκα εἶνε γερὴ καὶ ὁ καπετάνιος γνωρίζει τὴ δουλειά του, μολοντοῦτο πόσοι δὲν ἐξαναγύρισαν! Καὶ με ἀγωνιᾷ ἡ πτωχὴ γυναίκα γυρίζει μέσ' στὸ σπίτι χωρίς νὰ ξέρη τί κάνει, τρέχοντας ἀπάνω κάτω νὰ ἰδῇ ἂν ἡ θάλασσα ἐμαλάκωσεν, ἂν βλέπῃ κανεὶς μακρὰ κανένα καϊκι. Πολλὰ ἐπέστρεψαν ἦδη, ἀλλ' ὄχι τὸ δικό τους. Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τῆς σούπας, ἡ γυναίκα εἶνε ἀκόμη πρὸς λυπημένη μόνη, δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ φάγῃ οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ἀκούοντας τὸν ἀνεμὸν νὰ βογγᾷ καὶ νὰ βοῆσῃ στὸ τζάκι, καὶ περᾶ τὴ νύχτα στὴ γωνιά τῆς φωτιᾶς, με τὴν ἀνέμη τῆς.

Μέσ' στὸν καπνὸν ποῦ ἀνεβαίνει, τὰ μάτια τῆς διαβλέπουν ἀόριστως μίαν εἰκόνα. Ἐπάνω στὴν ταραγμένη θάλασσα, ἕνα καϊκι γλιστροῦ καὶ σαλεύεται στὸ κατάρτωμά του μερικὸ ἀνθρώπων ἀγρυπνοῦν τὸ καϊκι αὐτὸ εἶνε τὸ δικό τους καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος εἶνε ὁ ἀνδρὸς τῆς, ὁ βέβαια, τὸν ἀναγνώρισε. Καὶ τὸ καϊκι χορεύει ἐπάνω στὴν ταραγμένη θάλασσα, ἔπειτα, ἔξαφνα, ὄλα χάνονται!

— Ὅσέ μου!... πᾶει!... Τότε ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μὴ καλὴ χονδρὴ φωνή: «Νά με! γυναίκα. Γρήγορα ἐτοίμασε τὴ σούπα, πεινῶ σὺν λύκῳ ἀπόψε. Τέλος πάντων εἴμαστε στὸ σπίτι μας!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Παλλὰς

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ. Η ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

— Καλῶς τὰ δέχτηκες, Κυρὰ Φίλιππα, ἔλεγε ἡ γειτόνισσά μας ἡ Γερούλινα στὴ μικροπαντορεμένη Ἀλεξάνδρη, ἔμαθα σὰς ἔστειλε ὁ Φιλτάκης σου χίλια καλουδία καὶ ἔσοδα, νὰ καλοδεχτήτε καὶ τὸν ἴδιο. Ἡ τύχη σου, παιδί μου, δούλευε σὲ κόκκινη τουλούπα, πῆρες τὸ καλλίτερο παιδί τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ χεῖς χάριτα στὴ μάνα σου ποῦ τὰ κατάφερε.

— Νά σου πᾶ, Κυραθιὰ, ἀπολογηθῆκε ἡ Ἀλεξάνδρη, ἄς εἶνε καλά ἡ γνώσι μου· τώρα ποῦ τὸ φερε ὁ λόγος θὰ σοῦ πᾶ πὼς τὰ κατάφερα μοναχὴ μου νὰ με γυρέψῃ ἡ πεθερά μου καὶ νὰ με πάρῃ με τὸ τίποτε. Ἡ πεθερά μου, ἔξωρε, ὁ, τι ἔχει στὸ μυαλό της τὸ ξεφαντίζει μοναχὴ της, λές καὶ με κάποιον λογοφέρνεσαι, λές πὼς ἀνοίγει τὴν καρδιά της στὸν πνευματικὸ ἐκεῖ ποῦ κάνει τὴ δουλειά της καταμόναχη. Τὸ παιδί της τὸ εἶχε ταξιδεμένο κ' εἶχαμε σὺρτα φέρετα σὰ σπῆτα μας. Ἐγὼ σὺν μικρῇ πῆγαντα ἀπὸ κρυφὰ κοντὰ της γιὰ παιγιῶνι νὰ ἀκούω τὰ μουσικὰ της. Μὰ μέρα τὴν

ἀκούσα νὰ ἔχη μένα στὸ στόμα της. Τῆς φαίνομαι ἀνοικοκύρευτη, περνοῦσα στὸ σπίτι καὶ δὲν ἀναμεροῦσα τὸ κάθε εἶδιον οὐδὲν τόπο του. Ἀ! ἔτσι εἶσαι σὺ, εἶπα, αὐτὸ εἶσαι τὸ νοικοκυριό σου; θὰ τὸ κάνω, νὰ ἰδῶ τί θὰ πῆς ἄλλο. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀκούσα πάλι νὰ λέγῃ γιὰ μένα: «Τετραπέρατη εἶσαι ὁ διάβολος καὶ παιδεμένη ἀπὸ τὴ μάνα της, ἀλλὰ σὺν ἀφῆλ μού φαίνεται ἂν τὴν πάρω στὸ Φιλτάκη μου, φοβᾶμαι μὴ μοιάσῃ τὸν πατέρα της ποῦ ἦταν πολὺ ἀνάποδος. Τὸ μῆλο ποῦ θὰ πῆσῃ; ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ μηλιά».

— Αὐτὸ κ' αὐτό, λέω στὴ μάνα μου κ' ἐγὼ, ἡ Κυραθιὰ με ἔοικε πᾶσι γιὰ νύφη της, τῆρα τώρα, καμιά φορὰ ποῦ θὰ εἶται σὲ σπίτι μου, νὰ βελοῦν ἀφορμὴ καὶ νὰ με δῆρῃ, ἄς εἶναι κ' ἀδίκαια, ἐγὼ θὰ καμόνομαι πᾶς κλάω καὶ θὰ σωπαίνομαι. — Δὲν πῆρας πολὺ καιρὸς, νὰ πάλι καὶ τὴν ἀκούσα: «Μέσ' στὴν καρδιά μου κόλλησε αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἔλεγε, χρυσὸ καρτεσι· καλὰ λέν, ἀπὸ τὸ ῥόδιδο βγαίν' ἀγκάθι κ' ἀπὸ τὰγκάθι ῥόδιδο».

— Ὅλα αὐτὰ, Κυραθιὰ, τὰ εἶπα καὶ στὸ γυιὸ της ἄμα παντορετῆρα. — Ἄς εἶναι, μὸς εἶπα, δὲν εἶμαι μετανοικωμένος ποῦ σὲ πῆρα, μὰ νὰ χῆς τὸ νοῦ σου με τὴ μάνα μου· σὲ φῶνισ γιὰ μάλαμμα, ἂν τῆς φανερωθῆς χάλκαμα, ἀντάμα θὰ λογαριαστοῦμε. — Ἐγνοῖα σου, τοῦ εἶπα, θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ μ' ἔχη χρυσὸ σταυρὸ στὴ σκούφια της». Καὶ τὴν ἔκανα.

Φαίδρος Ἀδάμης

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Ἀπὸ τὸ σχολεῖο Ὅποταν γυρίζω, Γιατὶ πὼς μωρίζω Μοῦ λέγεις, Γιαγιά; — Γιατὶ τὸ σχολεῖο, Μικρὸ μ' ἀγγελουδί, Ἐν ἄρωμα θεῖο Σὲ σένα χαρίζει, Σὲ κάνει λουλουδί Μ' ἀγνὴ μυραδί, Ἀποὺ σὸς ετολίζει Καὶ νοῦ καὶ καρδιά. Σελιὰ Πραγματικότης

ΚΑΛΗΜΕΡΑ,,

Στὴ μαραγδένια χλόη, ποῦ ἀπλώνεται στὸ ἀπέραντο χωράφι, τρέμουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ με τὸ ἑλαφρὸ φῶσιμον τοῦ ἀνέμου ἡ εὐλύγιστες κατακόκκινες παπαροῦνες, Γύρω-γύρω τὰ βουνά, με τὴν νυκτερινὴ ἀκόμα καταχνιά μισοσκεπασμένα, μοιάζουν σὺν ἐνεργῇ ἡφαιστεια τὸ λίγο χιόνι ποῦ χεῖ μείνει στὴν κορυφὴ τους λαμπροκόκκινος ὀλόχρως με τῆς πρώτες ἀχτίδες ποῦ στέλνει ὁ ἥλιος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἑλαφρὰ συννεφάρια. Ἐκεῖ μακρὰ ἕνας ἀραὸς κακκὸς ἀνεβαίνει ὀλίσσιος, σὺν εὐσεβῆς θυσία, ἀπὸ μὴ καπνοδόχου τοῦ ἀντικρινοῦ χωριοῦ. Ἐνας βοσκὸς κατε-

βαίνει με τὸ ἀσπρόμαυρο κοπάδι του ἀπὸ τὸν πλαϊνὸ λόφο. Ἀπέναντι σ' αὐτὸν, ἔσ' τὰ δύο χωράφια ποῦ συνορεύουν, δύο ζευγάδες σπαρῶνον ἀπὸ ἀντίθετα μέρη τὰ βαρὰ ἄροτρα ποῦ ἀέρονται ἀπὸ δύο ζεύγη καλοθεριμένα βόδια. Στὸ σοβαρὰ γεροντικὸ πρόσωπό τους βλέπεις ζωγραφισμένη τὴν ἡσυχία καὶ τὴν εὐχαρίστησι τῆς ψυχῆς τους.

Οἱ δύο σύντεχνοι συναντῶνται· σταματᾶ γιὰ μὴ στιγμιότυπα τὸ μονότονο κρῖ-κρῖν τοῦ ἀρότρου, καὶ ἀκούεται σὺν ἕνα γλυκὸ φθισόρισμα ἀπὸ δὺδ στόματα μαζί, ἡ συνειδησιμένη μὰ τὸσον ἐκφρασιτικὴ εὐχή, ἕνα ἐγκάρδιο ἀδελφικὸ «Καλημέρα».

Ἦχος τῆς Καρδίας ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας, οἱ νεαροὶ πρίγκιπες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν αὐστηρὰν οἰοπῆν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Ἡ ἐθιμοτυπία ὅμως αὐτὴ ἡμπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ καὶ δυσάρεστα.

Ἐδίδετο οἰκογενειακὸν γεῦμα εἰς τὸ ἀνάκτορον Buckingham, καὶ ὁ Ἐδουάρδος περιβοηοῦχίζετο ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια του. Ἐξαφνα, περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ δευτερός υἱὸς τοῦ πρίγκιπτος τῆς Οὐαλίας, ἐφώνησεν: — Ὁ! Παπποῦ!...

Δὲν ἠμπόρουν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, διότι οἱ ὀμνῆται τῶν μεγάλων ἐσταμάτησαν ἀμέσως, καὶ ὁ βασιλεὺς τῷ εἶπεν με σοβαρὸν τόνον: — Τὰ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ σιωποῦν καὶ νὰ ἀκούουν.

Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ παπποῦς, λυπηθεὶς τὸν ἀνθρωπάκον, τὸν ῥώτησε: — Τί ἤθελες προηγουμένως νὰ μοῦ εἰπῆς; Ὁ μικρὸς πρίγκιψ ἀπήντησε με ὄφρος περιλυττον: — Εἶνε πολὺ ἀργά, Παπποῦ... — Πολὺ ἀργά, καὶ διατὶ; — Τότε ὁ μικρὸς ἀρχίζει τὰ κλάμματα λέγων: — Ἦταν, Παπποῦ, ἕστὴ σαλάτα σου ἕνα σκουλήκι, καὶ τώρα... τὸ ἔφαγες. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἀγγελουλοῦδο

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποιος ἐξόκησεν ἕνα Σχολαστικόν, τὴν νύκτα, καὶ τοῦ ἀγγέγειλε τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του. Ὁ Σχολαστικὸς ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ εἶπε: — Ἄ! πόσο θὰ λυπηθῶ αἴριο ποῦ θὰ ξυπνήσω!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας: Ὁ Διδάσκαλος: — Ποιοὶ ἐλέγοντο Σαμαρεῖται; Ὁ μαθητὴς, μετὰ ἀσπίνης: — Οἱ φοροῦντες σαμάρι!!!

Ἐστὴν ἐκ τῆς Ἠχοῦ τῆς Ἀμνήτης

Ἐστὴν ἐκ τῆς Ἠχοῦ τῆς Ἀμνήτης

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΕΘΩΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 31 ΜΑΪΟΥ 1910

Ὁ τρίτων Γ Διαγωνισμὸς Ξεσπεθώματος πρὸς ἔγγραφην συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν διὰ τὸ 1910 ἤρχη τὴν 30 Σεπτεμβρίου. Πρὸς ὀδηγίαν ὅμως τῶν Διαγωνιζομένων καὶ ἀκόμη πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν λοιπῶν, δημοσιεύω ἐδῶ τὴν μέχρι τέλους Μαΐου ζήτησιν τοῦ Ξεσπεθώματος. Οἱ μέχρι σήμερον λαβόντες μέρος εἰς τὸν Γ Διαγωνισμὸν εἶνε 128, τὰ δὲ ὅτ' αὐτῶν διατεθέντα φύλλα ἀνέρχονται εἰς 15,924.

Ἐκ τούτων 10,405 φύλλα διέθεσαν οἱ κάτωθι 29, οἱ ὅποιοι πρὸς τὸ παρὸν ἔχουν ἐξασφαλίσει οἱ μὲν τέσσαρες πρώτοι, ὡς διαθέσαντες ἄνω τῶν 530 φύλλων ἕκαστος, Βραβεῖον Α' Τάξεως, οἱ δὲ ἄλλοι εἰκοσιπέντε, διαθέσαντες μέχρις 118 φύλλα, Βραβεῖον Β' Τάξεως, ἐφ' ὅσον ἐνοσείται, δὲν ἔλθουν ἄλλοι νὰ καταλάβουν τὴν θέσιν των μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Διαγωνισμοῦ: Ἐγγονος Ἀποκοκράτορος, φύλλα 1758. — Σύλλογος «Ἀμιλλαν» Κωνηπόλεως, φ. 1638. — Γλυνοχάραγμα, φ. 1182. — Σύλλογος «Ἀγῆ» Δημητσάνης, φ. 698. — Μαραθονομάχος, φ. 470. — Ποσειδῶν Ψυχῆ, φ. 364. — Σύλλογος «Ὀραία Χίος» Ἀλεξανδρείας, φ. 312. — Κυμαίνουσα Κνωσολέουκος, φ. 276. — Γεώργ. Α. Σταυροπούλου, φ. 247. — Ναυτοῖσι τοῦ Αἰγαίου, φ. 240. — Ἀσπονταντοῦσία, φ. 234. — Σύλλογος «Ἑλλάς» Ἀθηνῶν, φ. 229. — Νικ. Γε. Ζωμητικὸς, φ. 208. — Πανελληνίος Ἰωνικὸς Σύλλογος Σμύρνης, φ. 189. — Καρδία Ἑλληνίδος, φ. 182. — Μαρία Παπαρτεσιδίου, φ. 182. — Ἀθανάσιος Διάκος, φ. 180. — Γεώργ. Ι. Χαϊδόπουλος, φ. 176. — Σύλλογος «Ἐρμῆς» Ἀνδρου, φ. 170. — Τσιγγαρέλλα, φ. 156. — Νιφάς, φ. 156. — Πλάτων Ι. Ἐμμανουλίδης, φ. 156. — Παρασκευᾶς Γ. Ζερβός, φ. 156. — Εὐγενοῦλα Λεπτεριδίου, φ. 156. — Πανελλήμιος Ἰδα, φ. 153. — Δαρεινὴ Σταυροφῶρα, φ. 152. — Ἠλίου Μαρμαρογῆ, φ. 142. — Μάρκος Ἀρβήλιος, φ. 125. — Ἐξορίστος Βασιλάς, φ. 118.

Ἄλλοι 99 διέθεσαν τὰ ὑπόλοιπα 5,509 φύλλα, καὶ αὐτοὶ θὰ σημειωθῶν εἰς τὰ Γενικά Ἀποτελέσματα. Ὑπολείπονται ἀκόμη τέσσαρες μῆνας ἕως καὶ λήξῃ ὁ Διαγωνισμὸς. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο εἰμποροῦν καὶ ὅσοι ἤδη ἐξεσπεθώσαν νὰ ἐντείνουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ διατηρήσων τὴν θέσιν των ἢ νὰ ἐπιτύχουν ἀνωτέραν, καὶ ὅσοι δὲν ἐξεσπεθώσαν νὰ ξεσπεθώσων, εἴτε ἐγγράφοντες συνδρομητᾶς, εἴτε εὐρίσκοντες ἀγοραστᾶς πρὸς 10 λεπτὰ τὸ φύλλον οἱ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ πρὸς 15 λεπτὰ οἱ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἐνέργεια καὶ ἐπιμονή!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυρυτιδίου τῆς 1ης Ἰουνίου 1910

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθῶν ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' ἔξαμηνίαν τοῦ 1910, καὶ ἰσχυρὴ ἡ δημοσιεύσις τῶν ἐγκριθεῶν Ἀσκήσεων τοῦ τριτοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν Β' ἔξαμηνίαν, καποτελέσματα τοῦ ὁποῖου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Μαζὶ με τὸν κ. Φαίδωνα ποῦ σὰς γράφει σημερον διὰ τὰς ἐξετάσεις, σὰς λέγω κ' ἐγὼ ἀμελετᾶτε ἴν καὶ σὰς εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Ἄν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ φέτος θὰ με τιμῆσται ὅπως πάντα, καὶ θὰ προεβασθῆτε με τούς καλλίτερον βεβαίως.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν σου ἀσθένειαν, Καλὴ Σαμαρεῖτα. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφεις. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα τῆς Σ. Σ. Σ., κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη ποῦ ἐμαξέθησαν τέσσα ἐγκεκριμένωι γυναικὶς πολλὰς ἐπιτάδας νὰ δημοσιευθῶν, ὁἷτι ὀλονέ, καθ' ἑξῆς ἐδομάδια, ἐγκρίνονται νῆα.

Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ; Πρὸς τὸ παρὸν, οἱ καλοὶ μου φίλοι πρέπει νὰ υποτάσσονται ἀγογγύστως εἰς τὴν τύχην. Μόνον μίαν σελίδα, βλέπετε, διαθέτω.

Ὁ Ζαῖ-Βένης, νέος συνδρομητῆς, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «...τὰ φύλλά σου ἐλπίσθησαν καὶ πρέπει νὰ σὰς ὀμολογήσω ὅτι δὲν ἐπίστευα ὅτι μέχρι τοῦτου σημείου θὰ μ' ἐράγευαν. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι θὰ ἔβρω κανὲν περιοδικὸν μόνον διὰ παιδιὰ, ἀλλὰ τώρα βλέπω, ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε κυρίως δι' ἐφηβίους. Ἰδίως ἀνεγνώστω μ' εὐχαρίστησιν τὰς ἐπιστολάς σου κ. Φαίδων κ. Σ. Σ. Σ. ὅχι ὀλίγον με διασκέδασαν... Εἶμαι εἰκονιστὴν ἐπὶ καὶ ἐπιθωρὸν νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως...»

Ἄσπερ Γάτο, εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὸν Μουσικὸν Σύλλογον τῶν Παίδων, τοῦ

Πλοταρχῆ Νέμου, ἤθελα πολὺ-πολὺ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐδήλωσα καὶ ἄλλοτε, ὅτι ἰσόματα καὶ διευθύνσεις συνδρομητῶν δὲν στέλλω, καὶ εἶπα διὰ ποῖον λόγον. Ἄλλως τε εἰς τί θὰ σὰς ἐχρησίμευαν τὰ ἰσόματα; Οἱ Σύλλογοι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε πολυμελεῖς, Καὶ δέκα, καὶ πέντε, καὶ τρεῖς μόνον ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγράψουν ἀπείρους συνδρομητᾶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ κακάδι», ἈΓεροντικὰ Μαλλωμάτα τοῦ Φαίδου Ἀδάμαντος — «Μαγικὴ Βραδυὰ» τοῦ Ἐλμῆ Ζακυνθία — «Κάλλιο τελευταῖον» ποίημα τοῦ Ἀφροδισίου — «Πεῖδ τραγοῦδι τοῦ Σανθοῦ Ἰαπότου» «Ὀικονομία καιρῶν» τοῦ Κορυδαίου Ἐκτορος — «Ἀνοσιόστητη Πρωτῆ» τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου — «Τὰ κύματα» τοῦ Μάρκου Ἀδελφίου — «Ὁ Ψαράς» τοῦ Μικρομύτου — «Τὸ δελινο» τῆς Μελίτσας — «Ἡ ἔσπερα» τοῦ Ἐντελβίου — Παγγιον τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρόν — Διάφορα τοῦ Καλοῦ Σαμαρεῖτου — «Ἡ μάρτυρις» τοῦ Γλυνοχάραγματος — Διάφορα τῆς Γλυκείας Πατριδος — «Ἀνάμνησις» τῆς Χρυσῆς Καρδίας — «Μαρομένη Λουλούδια» τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος — «Παραδόχος Συνταγῆ» τοῦ Γορδίου Δεσμῶ.

Ἀπορρίπτονται: Διάφορα Παγγινῶν, μὴ δυνάμενα νὰ δημοσιευθῶν — «Ὁρέλια» τῆς κλαδεύσεως (ἄραταιν θέμα· ἀλλὰ πολὺ σχολαστικὴ γλῶσσα) — «Τὸ παιδίον καὶ ἡ μηλιά» (καλὸν ποίημα, ἀλλ' ἐπίσης ἀκατάλληλος ἡ γλῶσσα) — «Βασιλῆα στὸν πτωχὸν (ἄτηνον)» — «Ψεῦδος θεατικόν» (ἐπρεπε νὰ μεταφρασθῇ ἀπλούτερα) — «Ἀΐνιγμα» (τόσον ἐπτενὲς πῶς νὰ τὸ οἰκονομίσω;) — «Πρωτομαγιά» (ἡραυτάτων, ἀλλὰ κατὰν ἑορτῆς).

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐγγονοῦ Ἀποκοκράτορος Ἰδα Ἀλληλογραφίαν 2ου φύλλον].

Δ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον ἐκ τοῦ Γ' Δελτ. ὄρ. 0,50. Νέαι εἰσφοραὶ: Ἐλενῖσα Ν. Φωτοσοῦλου ὄρ. 2, Π. Ι. Χατζιδάκης λ. 10, Παναγιῆ Νεοραϊδοῦλα ὄρ. 1, Μάρκος Βουκουρέης λ. 20, Σελιὰς λ. 40, Κορινθίη Ἀκρογολία λ. 30, Σκλαβοῦνος Μεσολλογγίτης λ. 20, Βασιλῆα τῆς Κίτρου λ. 50, Κεφαλληνιακὴ Ἀῦρα λ. 59, Γλυκία Ἐλπίς καὶ Γορδίου Δεσμῶ λ. 50, Λουλοῦδι τοῦ Βράχου ὄρ. 2, Ἄγωνα Ἐθνομάρτυρος λ. 25, Ἀγγελόφωτος Ἐρμῆς λ. 50. — Τὸ ὄλον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ὄρ. 9,05. Ἐγγραφαὶ ἀπόρων εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ζαῖ-Βένης κ. (Κ. Κ.) Βασιλῆα τοῦ Χρυσῶ, κ. Διαβολάκη τοῦ Κα'ρου, κ. Ἐλληρῆς τοῦ Βορρά κ. Ἄεμα τοῦ Φοῖβου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξων: τὸ Πατριῶ Σπουργίτι (0) μετ' Ἀθανάσιον Διάκον, Μασκοῦ, Μαραθῆν Φύων, Παπαδοῦσαν, Νυκτολοῦδο, Σελιῆν Σκλαβιά, Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, Ἑλληνικὸν Στόλον. — ἡ Γαλανόλευκη (0) μετ' Δοκίμασαν τῶν Σαλῶνων, Φίλην τῶν Ζῶων, Λόγον τοῦ Γάου, Ἀφροκῶνον, Μοσκῶν — τὸ Λουλοῦδι τοῦ Βράχου (0) μετ' Θεοδοσίαν Καρδίας, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Σανθὴν Μομοῖ, Τατοῦ, Ναυκρατοῦσαν, Πάου — ἡ Ἰδιότροπος Σανθοῦλα (0) μετ' Φαίδου Ἀδάμαντος, Καρδίας Ἑλληνίδος, Γλυκίαν Κοῖνον, Γαλανόλευκην, Μασκοῦ, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Κυκλαδίαν — ὁ Δεοντοκάρδος Ἑλληρῆς (0) μετ' ὄνην Μαρτίου, Δοφροσπερῆ Σημαῖαν, Τρακινῆ Μεχ-

μὲν, Ἀροσιζοναύτην.— ἡ Κυκλαμιά (0) μὲ Ἐνδοξὸν Ὑδραρ, Παπαροῦταν, Κάριεν, Ἰδιότροπον Σαρθούλιαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐθνητὴν Ψυχὴν (ἔχει καλῶς.) Πόθη- τὴν Κοινότητα (ἦτο μεταφράσις καὶ κατὰ πα- ραδρομὴν δὲν ἐσημειώθη) ὥστε δὲν πρόκειται περὶ ἀντιγράφου, διότι καὶ ἄλλοι εἰμπορεῖ νὰ μεταφράσῃ τὸ ἴδιον.) Καλλιφύλλον Ρόδου (σὲ περισπῆσαι εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν περι- μένω λοιπὸν τὴν ἀποζημίωσιν ποῦ λέγεις.) Ἀεροναυτοπούλιαν (περιμένω λοιπὸν νὰ τε- λεωθῶσιν αἱ ἐξετάσεις.) Ἀγροῖον Λεωνίδαν (πολὴ ἐκτιμῆσιν δὲ αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις καὶ εὐχομαι εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ἐγκαρδίως περα- στικά.) Ἐδνομάριον (ἢ ἐγὼ χαίρω πολὺ μάρτην λύσεων ἐστειλά.) Ριζοσπάστην (τότε ποῦ μετέβαλα τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, σὲς ἐξήγησα ὅτι τὸ νέον σύ- στημα εἶνε δικαιότερον τοῦ παλαιοῦ.) Ἀν- δροῖον Ἀνδρῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξ- σπάθημα.) Ἐδάγγ. Γ. Π. (καὶ νομίζεις ὅτι τὸ «Μηδὲν ἄγαν» δὲν τὸ ἔκαμε ποτὲ κανεὶς φη- νεντόλοπον; εἰς αὐτὰ τὰ εἶδη δὲν παραδέχο- μαι ποτὲ κλοπὴν, ὥστε μὴ ἀνησυχῆς.) Ἐλε- νίτσαν Ν. Φ. (διὰ τὴν τοσοῦ γενναίαν εἰσφο- ράν σου σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν Ἀπόρων μας καὶ ἐσυχάρω διὰ τὴν ὑπαισιωτάτην σου ἐπιστολήν.) Π. Ι. Χατζ. (σιγά-σιγά, ἐλπίζω, θὰ στεῖλουν ὅλοι ἀκριτὰ ἐμαζεύθησαν ἕως τώρα.) Ρήγαν Φερραῖον (μὰ θὰ τὸ ἐδέχοντο ὅλοι; δὲν τὸ πιστεύω.) Παταχίτην Νεοαἰδού- λιαν (τετράδιον διὰ τὴν Θρ. Καρ. δὲν ἔλαβα.) Σελφίδα (περιμένω λοιπὸν τὴν φωτογραφίαν σου) χαριτωμένα εἰς τὴν Κάριεν) Μικρόν Ἀροσιζοναύτην (εἰς τὴν πόλιν σὰς ἔχω μόνον καμμιὰ εἰκασίαν συνδρομητῆς; ὥστε εἰμπο- ρεῖς νὰ τοὺς ἀδείξῃς.) Ναπολέοντα Βοναπαρ- τὴν (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) Ἐξόριον Βασι- λῆαν (ἔχει καλῶς.) Π. Ι. Παπ. (ὠρατον τὸ παιγνίον σου, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δη- μοσιευθῇ.) Κορητικὴν Ἀεροναυτιάν (δὲν ἤκουσα τίποτε, ἀλλ' ἐνομίζω ὅτι τέτοια εἰδήσις δὲν θὰ μὲ ἀνισυνοῦσε διόλου) πόσα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ἴστω.) Σελφιδωτὸν Μεσολορητικὴν (ἔχει τώρα εἶνε ἀργά, μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθῶσιν τ' Ἀποτελέσματα.) Ἑλληνικὸν Στέμμα (ἔχει καλῶς.) Πατριῶν Σπουργίτι, Ράβδον τοῦ Μωϋσέως, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ πραχέλι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηρῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρ- χικῶν μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ποῦ μέχρι τῆς 17 Ἰουλίου.

Ἡ ὁ γράψας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἐπισημοῦ δῖον νὰ γράφῃ τὴν ἴδιαν τῶν αἰ διακριτικῶν πολεῖται ἐν τῷ Πραχέλι μας εἰς φανί- λους, ἐν ἑκάστῳ περιεχέει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

270. Αεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, Τὸ ἄλλο εἶνε γῆσος. Τ' ὄλον ἄρχεται ποιητῆς Ποῦ τὸν γνωρίζεις ἴσως.

Ἐστὴν δὲ τῆς Ἰταλικῆς Στυφοφίους

271. Στοιχειόγριφος ἐξ Ἀναγραμ- ματισμοῦ.

Ὁ βακουμένος βασιλεὺς ἔγασε τὸ κέφλι. Τὰ μέλη του ἐνώθησαν με' τάξι τότε ἄλλη, Κ' ἐνα νηρὶ ἔφατον. Ἐφάνη εἰς Ἀγατον.

Ἐστὴν δὲ τῶν Δεκαπενταετοῦ Πλοιάρχου

272. Μεταγραμματισμός

Ἐφθε τὸ βλέμμα σου εἰς τὴν γῆ Κι' ἀμέσως ἄ με ἴδης. Ἀλλάξ τὴν κεφαλήν, Τὸ σῶμα σου νὰ βροῖς.

Ἐστὴν δὲ τῶν φίλων τῆς Μάνης

273. Τονόγριφος

Ποταμοῦ πολὺ γνωστοῦ Τόνον ἔν ἀλλᾶξ, Στὰ ἐπίθετα εὐθὺς Θὰ τὸν κατατέλξῃ.

Ἐστὴν δὲ τῶν ἀναναύουσι δίκου

274. Γωνία

- * * * * = Μέγας φιλέλλην ποιητῆς
* * * * = Μέγα προτέρημα.
* * * * = Μέρος τοῦ προσώπου.
* * * * = Μολις διακρίνεται.
* * * * = Ὀφθαλμὸν σῶμα.
Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαίνόμενον.

Ἐστὴν δὲ τῆς Νέας Σελίης

275. Τρίγωνον

- * * * * = Νῆσος αὐτόνομος.
* * * * = Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
* * * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * * = Ἀγωνισμῶν.
* * * * = Σύμφωνον.

Ἐστὴν δὲ τῆς Βάρκας τοῦ Κατάρη

276. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωτι ζητούμενων λέ- ξων ἀποτελοῦν λατινὸν ποιητῆν, τὰ δὲ δευ- τερα κρέτος τῆς Εὐρώπης:

- 1, Πόλις τῆς Γαλλίας. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Πόλις τῆς Ὀλλανδίας. 4, Ὁ- ρος τῆς Ἑλλάδος. 5, Χώρα τῆς Ἀσίας. 6, Βασίλευς τῶν Θηρῶν. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν δὲ τῶν Μαύρα Μάνια

277. Μικτόν

κς - ιο - κς - αιο

Ἐστὴν δὲ τῶν Ἀγρότου

278. Γρίφος.

- : κλ : κλ
Ζ : κλ τὸ η : Φλ : κλ ΑΣ 11
: κλ : κλ
Ἐστὴν δὲ τῶν Ζητῶν ἢ Χίος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

- 191. Μελάνη (μέλαν, η.)— 192. Πηγάτος (πῆ, νῆ, ῆ.)— 193. Ὁ μύστος, ἡ Μόσα.
194. Ο Σ Σ Α (Μηλὸς Σάμος...)
Σ Ι Ω Ν (λέγουσι ὼν...)
Σ Ω Μ Α (καὺ ΣΩ Μαχόμενος)
Α Ν Α Ε (ἌΝ Ἄσιος...)
195. Ὁ Πτολεμαῖος ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰγύ- πτου. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἔνω πρὸς τὰ κάτω, κατὰ σειρᾶν.)— 196. ΤΑΡΣΟΣ - ΤΙΓΡΙΣ (Τηλέμαχος, Αἰῆ, Ρῆγιον, Σαῦρα, Ὁσπριῶν, Διέλας.)— 197. Τὰ καλά κόποις κτίνονται.— 198. Ὁ ἐπιμη- λὴς ἐπανοίται. (Ὁ ἐπὶ μελ- εἰς ἐπ' ἐν- εἰτε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὁ Σύλλογος «Θραϊά Χίος» τὸ Κράτος Ἀνοικτοκαρδῶν μαζὶ κ' ὄλα τὰ Χιωτάκια, ραῖνον τὰ μνηστῶν τῶν μελῶν αὐτῶν Κορσῆ. Κυριλάκη καὶ Ἀνθοστολό- του Χίου με' ρόδα μορβόλα, εὐχόμενοι τα- χεῖαν τὴν στέψιν.— Αἰγυπτία Βασιλοῦσις, Ἰ- δανικότης, 25η Μαρτίου, Ἐροφιλίασος, Μαρεῶτις Αἰμὴν, Πλάτανος, Αἰγυπτία Πρι- γνίσιου. (I, 94)

Α ταβυρίφ Ρόδου — Θελλόδη Ψυχῆ! Ἀπ' τῆς καρδίας τῶν ἐρῶν βωμόν, χί- λια λουλούδια παίρνω, με' δάκρυο περίχαρα καὶ φίλημα τὰ ραῖνω, κ' εὐχομαι αἰχρῶσά στέ- φανα, βίον εὐτυχισμένο! — Αἰγυπτία Βα- σιλοῦσις, Ἰδανικότης. (I, 95)

Πρωμένες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴ σου, ἀγαπημένη μας Βασιλοῦσις.— Ἰδα- νικότης, Ἀνοικτοκαρδία Χαμόγελο, Αἰγυπτία Πριγνίσιου. (I, 96)

Ἐροφιλίασος, ὅποιος κἀμνη ζημιές, πλη- ρῶναι τέτραμμένες δὲν τὸ ζεῦρεῖς; Ἄλ- λοτε ὀλιγώτερον ὀρηκτικὸς! — Ἰδανικότης.

Ἰδανικότης: — Μὰ τί γὰρ ὁ Ἐροφιλίασος γορῶσει τοὺς λανισίδες! πῶς νὰ τὸν βαθ- μολογήσωμε; Βασιλοῦσις: — Μὰ εἶνε... ἐπὶ τὸ διαγωνι- σμοῦ! (I, 98)

Βαρῆτε, παιδιὰ, ἔρχεται με' τὴν ποδιά, νὰ χορήσῃ τὸν σφρόν, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν! — Οἱ Ἀνοικτοκαρδοί. (I, 99)

Κυθηραϊκὴ Ἀδύγη, καλῶς ἤλθες εἰς τὴν... ζουρλοπαρέα μας! Μὰ γιατί ἐγὼ ἀ- παντῆς στοῖ γρόμμα μου; — Ἰδανικότης, Αἰ- γυπτία Βασιλοῦσις. (I, 100)

Α νταλλίσσας εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις ἀσφαλτοστάτης: Πέτρος Δ. Πασχάλης, Ἄνδρος. (I, 101)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 25 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδε τὴν ἴδιαν εἰς τὴν σελίδα 225]

ΑΘΗΝΩΝ: Σμαρτῆρα Σ. Ρεγκούκου, Σοφία Ἀνι- αίου, Κ. Χ. Ἀναγνωστατοῦλου; Πάριον Α. Βλά- χου, Ἄντι Ν. Βουίραση, Ἀγλαῖσσα Μ. Σερματο- ποδίου. ΠΕΡΑΙΩΝ: Ν. Α. Ἀναστασίου, Ἐδάγγ. Γ. Πα- νικολάου, Γ. Κ. Οἰκονομοῦ, Φίλαρα Α. Μου- στακίδη, Γ. Σ. Καλαμάκη (24, 26), Γ. Σ. Φιλέ- νας, Κ. Π. Σακελλαροπούλου, Δ. Α. Κανελλοπούλου, Ἐμ. Α. Τυολίτης, Ἰωὴ Νικολοπούλου (24), Χ. Μ. Παπῆς, Θ. Α. Δούνας, Ἀθ. Π. Μιχαηλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΚΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Αἰγας, Ἰουλιὰ Α. Παναγο- ποδίου, Ἰω. Γ. Ποροτόλης. ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Α. Βήγας. ΑΡΤΗΣ: Ἀμύλα, Γ. Κωστής (24). ΒΟΔΟΥ: Τασία Ἰωάννα, Κούλα Ἰωάννα. ΚΕΦΥΡΑΣ: Ὀλγα Θ. Καζιάνη, Σταρ. Σ. Δεσσύλης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Ἐδοτιοῦ. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Κωνσταντῆς (24), Γ. Α. Δασκῆς (24) Ν. Γ. Σαράβη. ΝΑΥΠΑΚΟΥ: Κ. Γ. Κοσιόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Σ. Ι. Παπαρημάκης (24), Φρ. Ι. Τζουλάκης, Ἀλῆσιος Ι. Τζουλάκης, Ἄν. Ἀθ. Ἀθανασίου. ΤΥΡΟΥ: Γ. Π. Γιαννοπούλης. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ι. Η. Βασιλοπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἐδνομάριον Δεμιριεῖδου. ΑΔΕΜΑΝΑΦΕΙΑΣ: Γ. Μοσῆτος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Ἀρκάνος (24), Δ. Σ. Σαλαμάκης. ΚΥΝΟΥΡΓΙΟΥ: Παναγιώτη Νεοαἰδούλη. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σουλφίς (23, 24, 25), Κάριεν (23, 24, 26), Κ. Ι. Κυριακίδης, Κ. Φαλλῶς. ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Σελφιδωτὸν Μεσολορητικῆς (23). Μ. Ἠλιόδη (23). ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Τηλέμαχος Παπακωνῆ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ: Γ. Παναθεοφίλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφορῶν ὁρῶν τὴν ἴδιαν τὰ ὀνόματα ἐπέθη- σαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ σειρᾶν αἰ εἰς δὲ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥ- ΔΟΣ Δεσφίρος Σμαρτῆρας ἢ ἐν Πιερικίῳ, ΣΤΑ- ΜΑΤΙΟΣ Σ. ΔΕΣΣΥΛΛΑΣ ἐν Κρητικῶν, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργῶν δι' ἔξ μηνῶν, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν ἐταρμῆσαν. Πληροῦσον ἕκαστὸν 80 διὰ τὸν προσεχὲ διαγωνισμὸν.